

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မေတ္တာစာပေ၊ မေတ္တာစာပေ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ဒုတိယအကြိမ် ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၁၀၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုးလှိုင် (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ချစ်ခိုင်စံ
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ လျှောက်လမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၇၅၀၀ ကျပ်

ကျော်အောင်

ချစ်ခင်စိုးလမ်းတစ်လျှောက်ဝယ် ၊ ကျော်အောင်
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄
စာ ၂၃၇ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ
(၁) ချစ်ခင်စိုးလမ်းတစ်လျှောက်ဝယ်

ချစ်ခရီးလမ်း
တစ်လျှောက်ဝယ်
ကျော်အောင်

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နူးသည့် ချစ်အပြုံး
အမုန်းဆို ရှောင်ကာပုန်း
ချစ်ထုံးဖွဲ့ကာ ပျော်ရွှင်မဆုံး
ဘဝခရီး တစ်လျှောက်လုံး။

ချိုသာချစ်စကားဖွဲ့သီကုံး
မယ်လည်းရွှင်ပြုံး မောင်မမုန်း
ချစ်ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံး။

ကူညီဖေးမ ပျော်မဆုံး
ကြင်နာယုယ ချစ်နှောင်ထုံး
တူမောင်မယ် ပျော်တပြုံးပြုံး
ချစ်ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံး။

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေသူ အမှာ

လေးစားအပ်သော စာဖတ်ပရိသတ်အား ဤ ‘ချစ်ခရီးလမ်း
တစ်လျှောက်ဝယ်’ ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။

ဤ ‘ချစ်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်ဝယ်’ ဝတ္ထုမှာ ရုပ်ရှင်ဝတ္ထု
ဖြစ်ကြောင်း ဦးစွာ ဝန်ခံလိုပေသည်။

ဝတ္ထုမှ ရုပ်ရှင်၊ ရုပ်ရှင်မှ ဝတ္ထုတို့သည် အနုပညာ အချင်းချင်း
ဆက်နွှယ်နေသည်ကိုကား ကျွန်တော်များ အထူးဝိတ္တာ ချဲ့နေစရာ လိုမည်
မဟုတ်ဟု ယူဆပါသည်။ စာပေသည် စာလုံးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ
လူ့ဘဝ သရုပ်သကန်ကို ပီပြင် ထင်ရှားလာအောင်(ဝါ)မိမိ ဖွဲ့ဆိုအပ်သော၊
ဇာတ်လမ်း အကြောင်းအရာ၊ ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များ၏ သရုပ်ပီပြင်
စေမှုကို စာ၊ ဝါကျများဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ ဖွဲ့ဆိုရသည်။ ထိုသို့ ဖွဲ့ဆိုရာ
တွင် စာဖတ်သူ၏ စိတ်မြင်ကွင်းကွင်း ပေါ်လွင် ထင်ရှားစေရန် ဖွဲ့ဆိုရ
ပေသည်။

ရုပ်ရှင်သည်လည်း အနုပညာတစ်ရပ် ဖြစ်၏။ ဇာတ်ဆောင်တို့သည်
မိမိတို့ ပါဝင်ရသည့် အခန်းကဏ္ဍတွင် သရုပ်ပီသအောင် သရုပ်ဆောင်ရ၏။
သို့သော် သဘာဝကို ဖွဲ့ဆိုရာ၌ ရုပ်ရှင်နှင့်ဝတ္ထုသည် ကွာခြားလှ၏။

ဥပမာ ငပလီ ရှုခင်း အလှ သဘာဝကို ဖော်ပြရာတွင် ရုပ်ရှင်သည် ရှုခင်းရှုကွက်ကောင်းများကို လှည့်လည် ရိုက်ပြရုံမျှဖြင့် ပြီးနိုင်၏။

ဝတ္ထုတွင်ကား ထိုသို့ မရနိုင်။ ထို ရှုခင်းရှုကွက်ကို စာဖတ်သူ၏ စိတ်တွင် ထင်ဟပ် ပေါ်ပေါက်လာအောင် ရေးဖွဲ့ရသည်။

သို့ကြောင့် ဤ ‘ချစ်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်ဝယ်’ ဝတ္ထုအား ရေးသားရာတွင် စာရေးဆရာသည် စိတ်ပါဝင်စားမှု ရှိစေရန် အချိန်ယူ၍ ရေးသားခဲ့၏။ မကြိုက်လျှင် ဖျက်၊ အသစ် ထပ်ရေးနှင့် အချိန် များစွာ ယူခဲ့သည်။

ကျွန်တော်များ ထုတ်ဝေသူ အနေနှင့်လည်း ဤသည်ကို အချိန် ပေးကာ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စောင့်စား၍ ရိုက်နှိပ်ရသဖြင့် ထွက်မည့်ရက်၊ ထွက်မည့်လမှာ မထွက်နိုင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဤသည်ကို ကျွန်တော် များ အနေနှင့် စာဖတ်သူအား အနူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ယခုဆိုလျှင် စာဖတ်သူ လက်ဝယ်သို့ ‘ချစ်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ဝယ်’ ဝတ္ထု ရောက်ရှိပြီဖြစ်၍လည်း ကျွန်တော်များ ကြိုးစားကျိုး နပ်ပြီ ဖြစ်၍ ကျေနပ်မိပါသည်။

‘ချစ်ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်ဝယ်’ ဝတ္ထုမှာ ရုပ်ရှင်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်နှင့် အညီ စာဖတ်ပရိသတ်အား စေတနာထားကာ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ဝင် ဇာတ်ပုံများ၊ သီချင်းများကိုပါ ထည့်သွင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်များ အနေနှင့် အကျအပေါက်၊ အမှားအယွင်း နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ကြိုးစား အားထုတ်ထားပါသည်။ အကယ်၍ အကျအပေါက်၊ အမှားအယွင်းများ တွေ့လျှင်လည်း စေတနာဖြင့် ပြုလုပ်ရင်းမှ မှားယွင်းရသဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါရန် လေးစားစွာ ပန်ကြားအပ် ပါသည်။

ထုတ်ဝေသူ

အင်းလျားကန် တောင်ဘက်ထိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ခုနစ်နာရီခွဲ ရှိနေပြီ။ ဦးဘချစ်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက် ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်နှင့် လျှောက်လိုက်၊ ဤသို့ဖြင့် အင်းလျားလမ်းအတိုင်း ကုန်းမော့မော့ကို တုတ်ကောက် အားပြုရင်း တက်လာခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်နား ရောက်သည့်အခါ နောက်ဘက် အပေါက်ကလေးမှနေ၍ တက္ကသိုလ် ပရဝဏ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဓိပတိလမ်းမကြီး ပေါ်တွင် လျှောက်လာသည်။

အဆောက်အအုံသစ်တွေ တိုးတိုးလာပြီး တက္ကသိုလ် ပရဝဏ်ရဲ့ အလှတွေလည်း ပျက်လာပြီ။ သစ်ပင် ပန်းမန်များ ဝေဝေစီစီ ဖြစ်လာသည် မှာကား ထူးခြားသည်။ သို့သော် ယုဒသန် ခန်းမရှေ့၌ ပင်လယ်ကဗွီးပင်များ ဖြတ်သိပ် စိုက်ထားသည်မှာ မလှ။ မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းကလေးများက ကြည့်လို့ကောင်းသည်။ ယုဒသန်ကျောင်းတိုက် အလွန်တွင် အပန်းဖြေ ရိပ်သာကို တွေ့ရသည့်အခါ ဦးဘချစ်၏ စိတ်သည် နောက်ကျသွားသည်။ ပင်လယ်ကဗွီးပင်များ ဖြတ်သိပ်နေသလို အဆောက်အအုံများ ဖြတ်သိပ် နေသည့်အထဲတွင် ဒီအပန်းဖြေ ရိပ်သာလည်း နောက်တိုးလာသည့်

အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်၏ အလှကို ဦးစွာ ဖျက်ဆီးသည်မှာ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။ ဒီနောက်ကား အဓိပတိလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရှိနေသည့် ဤအပန်းဖြေရိပ်သာပင် ဖြစ်သည်။

အဲဒီ ကံ့ကော်တောကတော့ ကြည်နူးစရာပဲ။

တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက် တောင်ဘက်တွင် ဝါးတစ်ပြန်ခန့် မြင့်တက်နေသည့် ကံ့ကော်ပင်အုပ်အုပ်သည် သူ့မျက်စိ ပသားကို ကြည်နူးစေသည်။

ဘယ်သူ့ စိတ်ကူးလဲ။ တယ်သာယာတာပဲ။ ကံ့ကော်ပွင့်ချိန်ဆိုရင် ကြိုင်နေမှာပဲ။ နောက်တစ်ခါ ကံ့ကော်ပွင့်ချိန်တွင် ဒီလမ်းသို့ လာဖြစ်အောင် လာဦးမည်ဟု စိတ်ထဲ၌ တေးထားလိုက်သည်။

အလို ကံ့ကော်ပင်ပျိုလေးတွေ အောက်မှာ ထိုင်ခုံလေးတွေပါလား။ ဟော ဟိုလှမ်းလှမ်းက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်။ အင်း၊ ကံ့ကော်ပင်ပျိုရယ်၊ ကံ့ကော်တောနဲ့ ကညာပျိုလေးတွေရယ်၊ လုလင်ပျိုလေးတွေရယ်၊ သာယာပျို၊ သာယာပျို။

ဦးဘချစ်၏ စိတ်သည် မြူးကြွလာသည်။ ငယ်မူ ပြန်ပေါ်လာသည်။ လောကကြီးဟာ တယ်သာယာတာပဲ။

တက္ကသိုလ် တစ်ခုလုံးမှာ ဒီနေရာ၊ ဒီမြင်ကွင်းဟာ အလှဆုံးပဲ။ ဟင်း။

ချက်ချင်းပင် ဦးဘချစ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသဖြင့် စစ်ကိုင်းလမ်းအတိုင်း ခပ်ပြေပြေ အတက်ကလေးကို ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းခဲ့သည်။ သူ့ခြေလှမ်းများသည် ပို၍ သွက်လာသည်။ နဖူး၌လည်း ချွေးကလေးများ စို့တက်လာသည်။ သို့နှင့် အင်းလျားကျောင်းဆောင် ထိပ်ရောက်လျှင် အင်းလျားလမ်းကို ချိုးကာ တောင်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းခဲ့လေသည်။

မမြင့်က တစ်ခါတစ်ခါ ငါ့မြေးကလေးကို ဆူချင်၊ ပူချင်တယ်။ ငါ့မြေးလေး အိပ်ရာကတောင် ထဦးမယ် မဟုတ်သေးဘူး။

‘မိန်းကလေးဆိုတာ မနက် စောစော ထရတယ်၊ မီးဖိုချောင်ဝင်၊ ရေနွေးအိုးတည်၊ ဘုရားပန်းကပ်၊ ဆွမ်းချက်၊ အဲဒီ အမှုကိစ္စတွေ လုပ်ရတယ်၊ ခုတော့ နေဖင်ထိုးအောင် အိပ်နေတာပဲ၊ အခု ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ’

မမြင့်၏ အသံကို ဦးဘချစ် ကြားယောင်မိသည်။

‘ကွယ်၊ မမြင့်ကလည်း၊ ကလေးပဲ အိပ်ပါစေ၊ ညက စာဖတ်နေလို့ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရမှာပေါ့ကွဲ့၊ မနက်စောစော ဘယ်ထနိုင်ပါ့မလဲ’

ထိုအခါမျိုးတွင် ဦးဘချစ်က ကြားဝင်လေ့ ရှိသည်။ ဒေါ်မြင့် စကား မဆက်သာတော့။ ယခုလည်း ဦးဘချစ်သည် ဒေါ်မြင့်ကို မြင်ယောင် ကြားယောင်ဖြစ်ကာ အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မနက် ခုနစ်နာရီခွဲလျှင် အိမ်သို့ ပြန်၍ ရောက်သည်။ ယနေ့ကား အင်းလျား ကန်ပေါင်၌ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကာ စကား လက်ဆုံကျ နေသဖြင့် အနည်းငယ် နောက်ကျသွားသည်။

အင်းလျားလမ်း အလယ်လောက်တွင် အရှေ့ဘက် လမ်းကြား ကလေးတစ်ခုသို့ ချိုးဝင်လိုက်လျှင်ပင် ဦးဘချစ်သည် လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရှစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။ နှစ်ထပ်အိမ် တစ်ခုသို့ ဝင်လိုက် သည့်အခါ မြန်မာ့အသံမှ ရှစ်နာရီ ထိုးသံကို ကြားရလေသည်။

ဟော၊ ငါ့မြေးလေးတောင် နိုးနေပါပေါ့လား။

အပေါ်ထပ် ပြတင်းတစ်ခု ပွင့်နေသည်ကို ဦးဘချစ် လှမ်း၍ မြင်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင်ပင် ဒေါ်မြင့်၏ အသံကို ထုံးစံ အတိုင်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဘယ့်နယ်တော် လူကြီးတွေက စောစောထ၊ လူငယ်တွေက နေဖင်ထိုးအောင်အိပ်”

ဒေါ်မြင့်၏ နှုတ်ခမ်း စူနေသည်။ ဒေါ်မြင့်သည် ထမင်းစားခန်း၌ ပေါင်မုန့် မီးကင်ကာ ထောပတ် သုတ်နေရင်း ပါးစပ်မှ တဗျစ်တောက် တောက် ရေရွတ်နေသည်။ ဦးဘချစ်က ဒေါ်မြင့် အနားသို့ ကပ်သွားသည်။

“ဟဲ့ မမြင့်ရဲ့၊ လူကြီးဆိုတာက အအိပ်အနေ နည်းတာလားဟဲ့၊ ဒီတော့ စောစော နိုးတာပေါ့၊ သူတို့ ကလေးတွေဆိုတာက သွေးသားက ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ အိပ်လိုက်ရင် တုံးပဲ၊ ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်၊ အိပ်ပေစေ၊ အိပ်ရေးဝမှ လူ ကျန်းမာမယ်၊ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိမယ်၊ ခင်မမ ကျောင်းတက်စရာမှ ရှိတော့တာ မဟုတ်ပဲကွယ်”

ဒေါ်မြင့်သည် ဦးဘချစ်ကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်သည်။

“ဒီလို ရှေ့က ကာဆီးကာဆီး လုပ်နေတာနဲ့ ကိုကြီးချစ် မြေး ပျက်စီးမှာပဲ”

“အမယ်၊ အမယ်၊ ခင်မမ ဘာပျက်စီးလို့လဲ မမြင့်ရယ်၊ အဲဒီ

စကားမျိုး မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ ငါ့မြေးလေးက အလိမ္မာလေးပါကွယ်၊ ကနေ့နက်ဖြန် ဘီအေ အောင်တော့မယ်၊ အခုထိ ကလေးစိတ် မပျောက်သေးဘူး၊ ပညာကလည်း တစ်နှစ် တစ်တန်း၊ ချောကလည်း ချော၊ လိမ္မာကလည်း လိမ္မာ”

“ဘာလိမ္မာလို့လဲ၊ ကိုကြီးချစ် မြေး ထမင်းအိုး တစ်လုံး အပေါက် အလမ်း တည့်အောင် ချက်တတ်လို့လား၊ ငရုတ်သီး ညက်အောင်၊ အစေ့ကွဲအောင် ထောင်းတတ်ဖို့ ဆိုတာက ဝေးရော”

“အို၊ မမြင့်ကလည်း၊ ငရုတ်သီး မညက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲကွဲ့၊ ညည်းကိုက တယ်ရှေးဆန်တာကိုး၊ ခုခေတ်မှာ ငရုတ်သီးကို ငရုတ်ဆုံထဲ ထည့်ထောင်း ထုစရာတောင် မလိုတော့ဘူး၊ အမှုန့်ကြိတ်စက်က ငရုတ်သီး မှုန့် သုံးလိုက်မှာပေါ့ကွဲ့”

အင်း၊ လိုက်တယ်၊ ဒီမြေးအဘိုးကတော့ တယ်လည်း ရှေ့သွား နောက်လိုက် ညီတယ်။ လောကကြီးမှာ အပူအပင် အကင်းဆုံး မြေးအဘိုး နှစ်ယောက်ပဲ။ ကုသိုလ်ကံကိုကလည်း ကောင်းပါတယ်။ တကယ်တော့ ဘာမှ ပူစရာ ပင်စရာရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။

ဦးဘချစ်သည် ပင်စင်စား အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပင်စင် ယူခါနီးမှာပင် သမီး မုဆိုးမ ဆုံးသွားရာ မြေးမလေးတစ်ယောက်ကို ဦးဘချစ် က မွေးစားထားလိုက်ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ခင်မမသည် ဦးဘချစ်အပေါ် ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဦးဘချစ်သည် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သူ ဒေါ်မြင့်ကို အိမ်သို့ ခေါ်ထားကာ သူတို့ မြေးအဘိုးကို ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြုစုစေသည်။ ဒေါ်မြင့်ကလည်း အိမ်မှုကိစ္စမှန်သမျှ မလစ်ဟင်း ရအောင် ဆောင်ရွက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးဘချစ်နှင့် ခင်မမတို့ လောက သည် သာယာ စိုပြည်နေလေသည်။ သူတို့ လောက၌ မရှိစကား မကြားရ။ ခွဲတမ်းသည်ပင် သူတို့ လောကသို့ အရောင် မရိုက်။ ဦးဘချစ်သည်လည်း နံနက်တိုင်း၊ ညနေတိုင်း အင်းလျားကန်အဆုံး လမ်းမှန်မှန် လျှောက်ကာ ကျန်းမာနေသည်။ တော်တော်နှင့် သေနိုင်ဖွယ် မရှိ။ ယခုဆိုလျှင် သူ၏ ပင်စင်သက်သည်ပင် လုပ်သက်နီးပါး ရှိနေပြီ။ သူ့လို ဒေါင်ဒေါင်မြည် အဘိုးကြီးကို ငါးဆယ့်ငါးနှစ်နှင့် ပင်စင်ပေးရသည်မှာ အစိုးရအဖို့ နာသည်။

အပူအပင် မရှိဆိုသော်လည်း မြေးကလေးအတွက် တစ်ခုတော့ စိုးရိမ်သည်။ ယင်းမှာ လင်ကောင်း၊ သားကောင်း ရပါမလား ဟူသော

အတွေးဝင်သည့် အခါတွင် ပေါ်လာတတ်သည့် စိတ်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝါဒက အနိုင်ရသည်သာ များသည်။

ငါလည်း သေမင်းတွင်းဆုံး ကျခါနီးပြီ။ ပူနေလို့လည်း အလကားပဲ။ အရင်တုန်းကလို ပျော်ပျော် နေတာပဲ ကောင်းတယ်။ ခင်မမလည်း ခေတ်ပညာတတ်ပဲ။ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း မိကောင်းဖခင် သားသမီးတွေပဲ။ မတော်တရော်တော့ မဖြစ်တန် ကောင်းပါဘူး။ အေးလေ၊ တွေးပူနေလို့ အလကားပဲ။ သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့မြေးအဖိုး ဒီကိစ္စမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးတာ ကောင်းတယ်။ တစ်နေ့ကျမှ ခင်မမကို ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးရမှာပဲ။ တခြား ဘယ်သူ့မှလည်း တိုင်ပင်စရာ မရှိဘူး။

ဤသို့ဖြင့် ခင်မမ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း အထွက်ကို စောင့်နေရသည်။

“ဟဲ့ အမြင့်ရဲ့၊ အိပ်ချင် အိပ်ပါစေကွယ်၊ နှိုးမနေပါနဲ့၊ သူ စိတ်တိုင်း မကျရင် စူလား၊ ဆောင့်လားနဲ့၊ ငါ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး”

“နိုးနေပြီ ထင်ပါတယ် ကိုကြီးချစ်ရဲ့၊ စောစောက အသံ ကြားပါတယ်၊ ကျွန်မ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုကြီးချစ် ကော်ဖီ သောက်နှင့်၊ ပေါင်မုန့်လည်း ထောပတ် သုတ်ထားတယ်”

“အေး အေး၊ တစ်ခါလာလည်း ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်၊ တစ်ခါလာလည်း ကြက်ဥပြုတ်၊ ယိုလေးများ မစားရ ကြာပြီကွယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ မားမလိတ် ယိုတွေ ရောင်းနေသတဲ့ကွယ်၊ ဘယ်သူမဆို ဝယ်နိုင်သတဲ့၊ မနက်ကပဲ လမ်းလျှောက်ရင်း ဈေးသတင်းကို ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ကြားခဲ့သေးတယ်၊ ခုနစ်ပေါင်ဘူး တစ်ဘူးမှ နှစ်ဆယ့်ကိုးကျပ်တဲ့၊ မဆိုးပါဘူး မမြင့်ရယ်၊ အယ်၊ ငါကဖြင့် သူ့ပြောနေ၊ မရှိတော့ဘူး”

ဒေါ်မြင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို ဦးဘချစ် သတိမထားလိုက်မိ။

“ဒီမိန်းမ ငါ ပြောတာတော့ နားမထောင်ဘူး” ဟု တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ဦးဘချစ်သည် ကော်ဖီစားပွဲသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ရောက်လျှင် ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်ကို နမ်းကြည့်သည်။ မစားချင်။ သို့သော်လည်း အသက်ကြီးပြီမို့ ဗိုက်တောင့်အောင် တစ်ခုခု စားထားမှ တော်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမကာ တစ်ကိုက် ဝါးပြီး ချထားလိုက်လေသည်။

ခင်မမလည်း ဆင်းမလာသေးပါလား။ တစ်ယောက်တည်း စားရသောက်ရတာ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး။

ဦးဘချစ်သည် ထမင်းပွဲတွင် အဖော် မပါလျှင် မစားတတ်။ ထမင်းပွဲ ရောက်မှပင် မြေးမလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ပြောရသည်။ ကော်ဖီသောက်လျှင်လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်သည်။

“အဘချစ်နော် ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း မစားနဲ့၊ မမကို စောင့်၊ မမ တစ်ယောက်တည်း စားရတာ သိပ်ပျင်းတယ်”

အပြင်သို့ ခင်မမ ထွက်သည့်အခါ အဘိုးကို ဤသို့ အမြဲ မှာတတ်သည်။

“ဟဲ့၊ မမက အချိန်နဲ့ ပြန်လာမှပေါ့၊ လူကြီးဆိုတော့ ဆာရင် စားလိုက်ရမှကွဲ့၊ အဆာခံရင် လေခံနေတတ်တယ်”

“အို၊ ဘိုးဘိုးကလည်း၊ လေခံနေရင် ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သောက်ထားနှင့်ပေါ့၊ ကျောင်းစာတွေ ကူးနေရသေးတယ် ဘိုးဘိုးရဲ့”

ခင်မမကလည်း ဦးဘချစ်ကဲ့သို့ပင် ထမင်းစားပွဲ ထိုင်လျှင် အဖော်ကို မင်တတ်လေသည်။ သို့သော်လည်း သူ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုး၍ရသည့် ဦးဘချစ်ကို နွဲ့ဆိုး ဆိုးရသဖြင့် သူ့မှာ အရသာ တွေ့နေသည်။ ဦးဘချစ်ကို ဘာဘချစ်ဟု ခေါ်သည့်အခါ ခေါ်သည်။ ဘိုးဘိုးဟု ခေါ်သည့်အခါ ခေါ်သည်။

တမော့မော့နှင့် လှေကားဆီသို့ မျှော်နေရသော်လည်း ခင်မမကား ပေါ်မလာသေး။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီး မနေနိုင်တော့ဘဲ စားပွဲမှ ထကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မြင့်နှင့် ခင်မမတို့ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်လိုသဖြင့် အသံ မပေး။ ခြေကို ဖော့ဖော့ နင်းတက်လာသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ တစ်ခန်းလုံးကို ပွလို့”

ဒေါ်မြင့်၏ အသံကို ကြားလျှင် ခင်မမ အိပ်ရာထဲမှ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်ပြီး ခွခေါင်းအုံး ရှည်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲကာ ပေါင်ကြားထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း အင်းခနဲ တစ်ချက် ညည်းလိုက်သည်။ တစ်ဖက်သို့ အစောင်းလိုက်တွင် ရာဘာမွေ့ရာကြီးသည် အိခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခင်မမ၏ ကိုယ်ကလေးသည် ငြိမ့်ခနဲ မြောက်တက်လာသည်။

ဦးဘချစ်သည် တံခါးဝမှ ကြည့်ကာ သဘောကျနေသည်။ သို့သော် စောစောက လမ်းလျှောက် ပြန်အလာတွင် ခင်မမ အခန်းမှ

ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် နိုးပြီး ထင်နေရသည်ကို အမှတ်ရလာသည်။

တစ်ညလုံး တံခါးဖွင့်အိပ်တာ နေမှာ၊ အအေးမိရင် မခက်ပါလား။

စိုးရိမ်စိတ်ကလေး ဝင်မိပြန်သည်။ ဤသို့ မြေးအတွက် စိုးရိမ်ရ၊ စိတ်ပူရသည်ကိုပင် သူ့မှာ အရသာ တွေ့နေသည်။

ရာဘာ ရေမြုပ်မွေ့ရာထက်တွင် ခင်မမ၏ အရင်းတုတ်ကာ အဖျားသွယ်သည့် ပေါင်တံ ကွေးကွေးညွတ်ညွတ်၊ ပြည့်ဖြိုးသော တင်၊ သိမ်သောခါး၊ ဖွံ့သော ရင်၊ နက်မှောင်နေသည့် မျက်ခုံး၊ မိုးနေသည့် မျက်လုံးအိမ်၊ စင်းနေသော နှာတံတို့ကို ကြည့်ကာ ဦးဘချစ်သည် မြေးချောကလေး မငယ်တော့ပြီ။ အရွယ်ကောင်းခိုက် နေရာချထားပေးသင့်ပြီဟု သဘောပေါက်လာပြန်သည်။

ဒေါ်မြင့်သည် ခန်းဆီးများကို ဖယ်ရှားကာ မှန်ပြတင်းများကို ဖွင့်နေသည်။ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်သည် အခန်းထဲသို့ ထိုးဝင်လာသည်။

“တံခါးတွေ မဖွင့်ပါနဲ့၊ ကြီးကြီးမြင့်ကလည်း၊ မျက်စိ သိပ်ကြောင်တာပဲ”

ခင်မမ၏ အသံသည် နွဲ့ဆိုးသံ ဖြစ်သည်။

“တစ်ခန်းလုံးကို ရှုပ်ပွနေတာပဲ၊ မဖွင့်လို့ မဖြစ်ဘူး မဟာဝါ၊ ကျုပ် ရှင်းရလင်းရဦးမယ်၊ ကဲ ကဲ ထတော့၊ ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲ၊ နေဖင်ထိုးအောင် အိပ်၊ အဝအပြစား၊ လူကြီးတွေကို နွဲ့ဆိုး ဆိုး၊ ဒါပဲ တတ်တယ်”

“မအိပ်လို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကြီးကြီးမြင့်ရဲ့၊ အိပ်ရေးတောင် မဝသေးဘူး”

“ကဲပါ ထပါ၊ ငါ့သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ ကြီးကြီးမြင့် လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဈေးသွားရဦးမယ်၊ နေမြင့်လှပြီ”

ခင်မမသည် အီးခနဲ တစ်ချက် အော်ကာ တစောင်းအိပ်ရာမှ ပက်လက်လှန်လိုက်ပြီး ခွခေါင်းအုံးကို ဗိုက်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ထားလိုက်သည်။ ခဏလေးကြာမှ အိပ်ရာထက်မှ မထချင် ထချင်နှင့် ထလာသည်။ မြေးကလေး နိုးလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးဘချစ်သည် အောက်ထပ်သို့ အပြေးကလေး ဆင်းသွားလေသည်။

“မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသစ် ထုတ်ထားပါတယ် ခင်မမရယ်၊
ဟောဟိုက အဝတ်တန်းပေါ်မှာ ရှိပါတယ်”

လှေကား အဆင်းတွင် ဒေါ်မြင့်၏ အသံကို သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရ
သည်။ ခဏကြာလျှင် ခင်မမသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ရစ်သိုင်းလျက်
လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း ဖြည်းဖြည်း နင်းကာ သီချင်းဆိုလျက် အောက်ထပ်
သို့ ဆင်းလာသည်။

[၂]

ကိုမျိုးအောင်သည် စာကြည့်တိုက်မှူး ဒီပလိုမာ ဘွဲ့ကို အင်္ဂလန်မှ ယူလာသည်မှာ မကြာသေး။ ယခု ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်၌ လက်ထောက် စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် အမှုထမ်းနေသည်။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် လည်း ရှိသည်။ အလုပ်တွင်လည်း ဝါသနာပါသည်။ မကြာမီ စာကြည့်တိုက်မှူး ရာထူးသို့ တက်၍ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရတော့မည်။ လက်ရှိ စာကြည့် တိုက်မှူး ဦးသန်းမောင်ကား အသက်စေ့သဖြင့် ပင်စင် ယူတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမျိုးအောင်ကို အစစအရာရာ လွှဲရန် သင်ကြား ပြသပေး နေသည်။

ရှေးကနှင့်စာလျှင် ယခုမှ စာကြည့်လုပ်ငန်းသည် ပို၍ ဖွံ့ဖြိုးလာ သည်။ တက္ကသိုလ်တွင် စာကြည့်တိုက်ကို အားကိုးသည့် ကျောင်းသားများ ပို၍ များလာသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဌာနများက ဂုဏ်ထူးတန်းသားများ၊ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းသားများကို စာတမ်း ပြုစုခိုင်းသည်။ ထိုကျောင်းသားတို့သည် စာကြည့်တိုက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ကိုးကားရန် စာအုပ်များ ရှာကြ သည်။ စာကြည့်တိုက်မှူး၏ တာဝန်မှာ ထိုထိုသော ပညာ ရှာမှီးကြသည့် သုတေသီများ၏ အလိုကို ရာနှုန်းပြည့် ဖြည့်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကိုမျိုးအောင်၌ လက်ထောက် သုံးယောက်ရှိသည်။ လက်ထောက် စာကြည့်တိုက်မှူး ဒေါ်ခင်ဖုန်းလှိုင်၊ ဦးစိုးမောင်နှင့် ဦးဗဂျမ်းတို့ ဖြစ်သည်။ အားလုံးကို အားကိုးရသဖြင့် ကိုမျိုးအောင် ဝမ်းသာသည်။

တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်သို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သာမက ပြည်ပမှ စာရေးဆရာများ၊ သုတေသီများလည်း အားကိုးအားထား ပြုကြသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ သုတေသန ပြုနေကြသည့် ဆရာ၊ ဆရာမများလည်း ကိုမျိုးအောင်တို့ထံ ရောက်လာကြသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ဆယ့်နှစ်ရာသီ မအားလပ်ရ။ ရာသီစာများ ရေးရန် အချက်အလက် ရှာဖွေ သူတို့၏ အလိုကိုလည်း ဖြည့်ပေးရသည်။ တလောကဆိုလျှင် အာဇာနည်နေ့၊ နိုးကပ်လာပြီဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အကြောင်း ဆောင်းပါး ရေးချင်သူ တက္ကသိုလ်ဌေးညွန့်၊ ရောက်လာသဖြင့် ဦးစိုးမောင်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ရ သည်။ ဦးစိုးမောင်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆောင်းပါး မှန်သမျှကို စုဆောင်းနေသူ ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီး စာကြည့်တိုက်မှူး ဒေါ်ခင်ဖုန်းလှိုင်ကား စာအုပ် ငှားသည့်ဘက်၌ တာဝန်ယူသည်။ သူလည်း စေ့စပ်သည်။ မကြာခဏပင် စာအုပ် ပြန်မအပ်သည့် ကျောင်းသားများကို သက်ဆိုင်ရာ ဌာနမှူးသို့ တိုင်ကြားရသည်။ မရလျှင် ပါမောက္ခချုပ်အထိ တိုင်ကြားစာ ပို့သည်။ မရလျှင် လအက သို့ပါ တိုင်သည်။ ဤသို့ စည်းကမ်းကြီးသဖြင့် ထိုတာဝန် ပေးကတည်းက စာအုပ် အပျောက်အရှ နည်းလာသည်။

“စာအုပ်တွေ ပုံနေပြန်ပြီ ကိုစိုးမောင်ရေ၊ ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရင် လုပ်အားပေး ခေါ်ပြီး ခိုင်းရရင် မကောင်းဘူးလား။”

ကိုစိုးမောင်ကား လုပ်အားပေး မခေါ်ချင်။ သူနှင့် ကိုဗဂျမ်းတို့ နှစ်ယောက် ကျုံး၍ လုပ်လိုက်ချင်သည်။ ခက်သည်မှာ သူတို့ အလုပ်သည် အိမ်ယူ၍ လုပ်မရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ယူ လုပ်မည်ဆိုလျှင် စာအုပ်များကို ကလသဖ ကားနှင့် အိမ်သို့ တိုက်ရလိမ့်မည်။ ယခုတလော နိုင်ငံခြားသို့ မှာသည့် စာအုပ်များလည်း ပြီး၍ ရောက်လာသည်။ သံရုံးများက လှူသည့် စာအုပ်များလည်း ပုံနေသည်။ အထူးသဖြင့် အမေရိကန် ပြန်ကြားရေး ဌာနမှ လှူသည့် စာအုပ်တို့သည် တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေသည်။ ယင်းတို့ကို စာရင်း တင်ရမည်။ ဘာသာရပ် ခွဲရမည်။ ဘယ် ဘာသာရပ်ထဲ ထည့်မလဲ။ ယခုကား အများက လက်ခံနေသည့် ဒူဝီနည်းသည် အလွယ်ဆုံး ဖြစ်

သည်။ သို့သော် စဉ်းစားချင့်ချိန်ကာ အဆုံးအဖြတ် ပေးရသည်။ ထို့နောက် စာအုပ်အကြောင်း အကျဉ်းချုပ် ရေးမှတ်ရသည်။ စာရေးဆရာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ တကယ် လုပ်ရမည်ဆိုလျှင် စာအုပ်ပုံထဲကပင် ထွက်ရဖို့ အကြောင်းမမြင်။

အဲဒီအထဲ ဟိုအစည်းအဝေး တက်ရ၊ ဒီအစည်းအဝေး တက်ရ။ ဟိုကော်မတီထဲ ပါရ၊ ဒီကော်မတီထဲ ပါရနှင့် အလုပ်များလှသည်။ မပါလျှင်လည်း မပြီး။

“ကျွန်တော်တော့ မနှစ်က အတွေ့အကြုံကို ကြည့်ပြီး ကြောက်နေတယ်၊ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ထိန်းရ သိမ်းရ တာပါပဲ”

ကိုစိုးမောင်က နှာခေါင်း ရှုံ့သည်။ သို့သော်လည်း ကိုစိုးမောင်သည် ထိန်းနိုင် သိမ်းနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အော်ငေါက် ဆူပူကာ ထိန်းသိမ်းသည်။ ဒေါ်ခင်ဖုန်းလှိုင်က စည်းကမ်း တင်းကျပ်ပေးသည်။ ကိုဗဂျမ်းကမူ ဟဲဟဲ ဟဲဟဲနှင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကိုဗဂျမ်းက စိတ်ရှုပ် မခံနိုင်။ စိတ်ရှုပ်လျှင် အလုပ်၌ အာရုံပျက်သည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်အားပေးတို့ကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်သည်။

“ပျော်ပွဲစား ထွက်လာကြတယ်များ မထင်လိုက်နဲ့နော်၊ အလုပ် လုပ်စရာ ရှိတာလည်း လုပ်ကြ၊ စားစရာရှိလည်း စားကြ၊ ပွစိ ပွစိနဲ့ စကားများနေတာ မမတို့ မကြိုက်ဘူး၊ မိန်းကလေးပဲ ဣန္ဒြေရှိမှပေါ့”

များသောအားဖြင့်ကား ကျောင်းသူလေးများ ရောက်လာကြသည်သာ များသည်။ တချို့မှာ မိဘက စီစဉ်ကာ လိုက်ပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တချို့ကား လူငယ် ရေးရာဌာနမှ ပို့လိုက်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

လုပ်အားပေး အမျိုးမျိုး ရှိကြသည်။ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်အတွက် မျှော်မှန်းကာ လုပ်အားပေးသူတို့ကား အမျိုးအစား တစ်ခုဖြစ်သည်။ သူတို့လည်း စာကြည့်တိုက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဆယ်တန်း အောင်တဲ့ဟာလေးတွေတော့ မခေါ်ပါနဲ့ ကိုမျိုးအောင်ရာ” ကိုစိုးမောင်၏ ကန့်ကွက်သံ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ခင်ဖုန်းလှိုင်၏ မကျေနပ်သံ၊ စောကြောသံ။

ကိုဗဂျမ်းက ရယ်နေသည်။ ဒီတစ်နှစ် လူပျိုကြီး ကိုမျိုးအောင်ကို အစွဲထုတ်ရမည်ဟု အားခဲထားသည်။ ကိုမျိုးအောင် မိန်းမရရန် သူတို့ တာဝန်ယူမှု ဖြစ်မည်ဟုလည်း ကိုစိုးမောင်နှင့် ကျိတ်၍ တိုင်ပင်ထားကြသည်။ သို့သော် ကိုစိုးမောင်က သဘော မတူ။ သူတို့ တာဝန် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

သူ့စိတ်ကြိုက် သူ့ဘာသာ ရှာယူလိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။ တကယ်တော့ ကိုမျိုးအောင်ကို မိန်းမ မယူစေချင်။ ကိုစိုးမောင်သည် မိန်းမ ယူမိတာ မှားပြီဟု စိတ်ညစ်နေသူ ဖြစ်သည်။ သွေးသား တောင့်တသည်က တခြား။ အိမ်သူအဖြစ် တစ်သက်လုံး ပေါင်းရဖို့ အဖော်ရှာသည်က တခြား။ ဤသို့ ကတ္တား ခြားထားချင်သည်။

“ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ဟာလေးတွေ ဆိုတာက ဘယ်သူတွေကို ပြောတာလဲ”

ခင်ဖုန်းလှိုင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးများကို ပြောမှန်း သူ သိသည်။ သူလည်း မိန်းမဖြစ်၍ မိန်းမအကြောင်း မကောင်း ပြောလျှင် နာသည်။

“မနှစ်က လာတာမျိုးတွေ ပြောတာ ဒေါ်ခင်ဖုန်းလှိုင်”

“ကလေးတွေပဲရှင့်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဆိုတော့ ထိန်းရ သိမ်းရမှာပေါ့”

“အဲဒါ ပြောနေတာပဲ ခင်ဗျ၊ သူတို့ကို တာဝန်ယူပြီး ထိန်းသိမ်း နေရတာနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကို ဖြောင့်အောင် မလုပ်ရတော့ဘူး၊ တပီးပီး တဟားဟားနဲ့ လက်ပံပင် ဆက်ရက် ကျတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ မဆူရ မညံ့ရဘူး၊ စာလာဖတ်တဲ့ လူတွေ အာရုံ ပျက်တယ်၊ သူတို့ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး စကား ပြောနေကြတာပဲ”

“ကျွန်မ အဆက်အသွယ်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ တင်မေနွဲ့ကတော့ မဆိုးပါဘူး”

ကျွန်မရဲ့ အဆက်အသွယ်ဟူသာ ပြောရသော်လည်း တင်မေနွဲ့ကို ခေါ်လာသူမှာ သူ့သူငယ်ချင်း ပထဝီဝင်ဌာနမှ နည်းပြဆရာမ တင်တင်ထွေး ဖြစ်သည်။ တင်တင်ထွေးသည် ယခုတလော စာတမ်းတစ်ခု ဖတ်စရာ ရှိသဖြင့် စာကြည့်တိုက်သို့ လာကာ စာဖတ်နေသည်။

ကိုဗဂျမ်းသည် ထိုစကား ကြားလျှင် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ မနှစ်က ရောက်လာသည့် တစ်သိုက်တွင် တင်မေနွဲ့သည် တင်တင်ထွေး အရှိန်ကြောင့် မလှုပ်ရဲ။ သို့သော် တစ်ချိန်လုံး တင်တင်ထွေးကို ကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အလှပြင်နေသည်ကို ကိုဗဂျမ်း အမှတ်ရလာသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ရှင်တို့နော်” ခင်ဖုန်းလှိုင် မလုံ၊ ထိုအကြောင်းကို ရိပ်မိသည်။

တင်တင်ထွေးသည် အဘိုး သေသဖြင့် နှစ်သိန်းခွဲလောက် အမွေ ရလိုက်သည်။ နဂိုကပင် အဝတ်အစားကို ကောင်းပေ ညွန့်ပေ ဆိုသည်တို့ကို ဝတ်ရာ ယခု အမွေ နှစ်သိန်းခွဲ ရလိုက်သည့်အခါ ပြောစရာ မရှိ။ ယခင် ခေတ်က ရိုးတိုက်မှ မဆင်း။ သူ့ကိုယ်ပေါ် ရောက်လာသည့် အဝတ်အထည် မှန်သမျှသည် ရိုးတိုက်၊ တီဂျူးမား၊ လက်ခရတ်တို့မှ အဝတ်အထည်များသာ ဖြစ်သည်။ ယခုကား အမရပူရ ချိတ်ထဘီ၊ ရခိုင်လုံချည် စသည့် ပြည်တွင်း ဖြစ်တို့နှင့် တင်းတိမ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တင်တင်ထွေး မကျေ နပ်လှ။

ယနေ့ ငှက်ပျောဖူးရောင် လုံချည် ဝတ်လာသည်ဆိုလျှင် ဖိနပ် သဲကြိုး သေးသေးကလေးကလည်း အစိမ်းရောင်။ နားတွင် ပန်လာသော နားကပ်မှာလည်း ကျောက်စိမ်း နားကပ်။ ကြယ်သီးမှာလည်း ကျောက်စိမ်း ကြယ်သီး။ အစိမ်း ဖက်ရှင်နည်းတူ အပြာဖက်ရှင်၊ အနီဖက်ရှင်၊ အဝါ ဖက်ရှင်၊ အဖြူဖက်ရှင် အမျိုးမျိုးကို တင်တင်ထွေး လှအောင်၊ လိုက်ဖက် အောင် ဆင်တတ်၊ ပြင်တတ်သည်။ မသိသူများက တင်တင်ထွေးကို အပျို မှတ်ကာ ရစ်ကြသည်။ တင်တင်ထွေးသည် အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းမှာ ပြန်ကြားရေးဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

တော်လှန်ရေးအစိုးရတက်စ ငွေစက္ကူ ကိစ္စတွင် လုပ်အားပေးကြ သည့်အခါ တင်တင်ထွေးကို အပျိုမှတ်ကာ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က ဂေါ်ဖူးသည်ကို ကိုစိုးမောင် ခဏခဏ ပြော၍ ရယ်ရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဆရာမ တင်တင်ထွေးသည် ယခုတလော စာကြည့်တိုက်၏ ကျက်သရေ ဆောင် ဖြစ်နေသည်။

တင်တင်ထွေး ခေါ်လာသည့် တင်မေခွဲသည် သူ့ဆရာမ အတုကို ခိုးကာ တစ်နေ့ တစ်မျိုး ဝတ်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံး ပြုံးကြရသည်။

“အေးဗျာ ဟုတ်ပါတယ်၊ တင်မေခွဲက မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“ဘာလဲ၊ ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ”

“ဒါပေမဲ့ တခြား ကလေးမလေးတွေက စကား များလှတယ်၊ ကျောင်းသားတွေလည်း သူတို့ ရောက်လာကတည်းက စာကြည့်တိုက်မှာ ပွဲတော်လို စည်လာတယ်”

“ကဲပါ၊ ဒါတွေ ပြောမနေကြပါနဲ့၊ ဒီနှစ် ကိုမျိုးအောင်က လုပ်အားပေး

ခေါ်ချင်သလား၊ ခေါ်ချင်ရင် ဘီအေ အောင်တဲ့လူတွေကို ခေါ်မယ်၊ ကျွန်မကို တစ်ယောက် ပြောထားတာ ရှိတယ်”

“မိန်းကလေးလား၊ ဒေါ်တင်တင်ထွေးက တစ်ဆင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကိုဗကျမ်းက ပြုံးစပ်စပ်နှင့် မေးသည်။

ခင်ဖုန်းလှိုင်က ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးသည်။

“ချောတာ၊ လှတာလေး ဖြစ်ပါစေနော်”

ကိုမျိုးအောင်၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့် အသံ ဖြစ်သည်။ အားလုံးက သူ့ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်ကြသည်။ နောက်ပြောင်နေတာလား၊ အတည် ပြောနေတာလား။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

ကိုစိုးမောင်နှင့် ကိုဗကျမ်းတို့ သိချင်ကြသည်။

“အို၊ ရောက်တော့ သိလိမ့်မှာပေါ့ရှင်၊ ချောတာ လှတာတော့ မပြောနဲ့တော့”

“အင်း၊ ဒီတစ်ခါမှ တို့လူပျိုကြီး မစွဲရင် ဘယ်တော့မှ စွဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆရာကျော်အောင် (၁၉၂၇-၂၀၀၀)

ပခုက္ကူမြို့ ပေါင်းလောင်းရှင်ရပ် အဖ ဦးကြင်မောင်၊ အမိ ဒေါ်တင်မြင့်တို့က ၁၉၂၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ ငယ်မည်မှာ အောင်ကြည်၊ အမည်ရင်း ဦးကျော်အောင်ဖြစ်သည်။

ငါးနှစ်အရွယ်မှ ရှစ်တန်းအောင်သည်အထိ ပခုက္ကူမြို့ ဝက်စလီကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားသည်။ ရှစ်တန်းအောင်သည့်နှစ်တွင် စစ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၆ တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်သို့ ပြောင်းလဲသင်ကြားသည်။ ၁၉၅၄ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် ဗမာ့တပ်မတော်သို့ ဝင်သည်။ ပဉ္စမပတ်ဗိုလ်သင်တန်း တက်သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် တိုင်း(၁) ၁၀၃ တပ်ရင်း၌ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ပခုက္ကူခရိုင် ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး (၁၉၄၆)၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအမှုဆောင် (၁၉၄၇-၁၉၄၉)၊ စာပေသစ်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင် (၁၉၅၀)၊ မြန်မာ-ဆိုဗီယက်ယဉ်ကျေးမှုအသင်း၏ အတွင်းရေးမှူး (၁၉၅၂-၅၃)၊ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်ဌာန (၁၉၅၅-၅၆)၊ သမိုင်းကော်မရှင် (၁၉၅၆-၅၇)၊ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန (၁၉၅၇-၈၇) တို့တွင် တာဝန်ထမ်း

ဆောင်ခဲ့သည်။

မြန်မာစာအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆု ရွေးချယ်ရေး အဖွဲ့ဝင်၊ အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေး ကော်မတီဝင်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ (၂၂-၆-၁၉၉၈ မှ ၁၃-၂-၂၀၀၀ ထိ) ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၇ တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်ဂျာနယ်၌ စာ စတင်ရေးသည်။ ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုများတွင် နိဗ္ဗာန်ဘုံပျောက်ဆုံးခြင်း၊ အနီထဲက ကြယ်ဖြူပွင့် နှင့် သမဂ္ဂအလံတော်အောက်ဝယ် တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထု များတွင် ကူလီ၊ မြစ်ကမ်းပေါ်က စက်ရုံကလေး၊ အမှောင်ခေတ်က ချစ်သူများ၊ နှလုံးလှသရာဝန်၊ ချိုကင်း၊ မာကိုပိုလို၊ အကောင်းမြင်သမား တို့သည် လည်းကောင်း၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်းအဖြစ် ဓားလွတ်ကို ဆာမူရိုင်း၏ ကိုကာ ကိုလာယဉ်ကျေးမှု နှင့် ဟောင်ကောင်နေဦးညများသည်လည်းကောင်း၊ ကျမ်းစာအုပ်များတွင် မတ်ဝါဒလမ်းညွှန်၊ လူ့သမိုင်း၊ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် တစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာကျော် ၁၀၀ (ညွှန်းကြိုး၊ မင်းကျော်တို့နှင့် ပူးတွဲရေး)တို့သည် လည်းကောင်း ထင်ရှားသည်။ တောရိုင်းမြေ [၁၉၆၇ အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်)]၊ အရေးကြီးပြီ သွေးစည်းကြစို့ [၁၉၇၁ အမျိုးသားစာပေဆု (ဝတ္ထုရှည်)]၊ အို ဂျေရုဆလင် [၁၉၉၅ အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ သုတ)]၊ နေဝင်ဘုရင်များ [၁၉၉၈ အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ သုတ)]၊ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၆ တွင် နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် ဒုတိယအဆင့်၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၂၄ ရက်တွင် အရှေ့တောင်အာရှစာပေဆု (S.E.A Writers Award) ချီးမြှင့်ခံရသည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ ရက် ညနေ ၄ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့ ၌ ကွယ်လွန်သည်။

